Deel 2

Per Land Rover naar Australië

tekst en beeld ■ Don en Jennifer

De WIFI-versterker staat op het dak van de Land Rover, maar helaas krijgen we vanavond in deze miljoenenstad geen verbinding met het internet... Skypen met familie en vrienden moet even wachten tot de volgende keer.

We bevinden ons op dit moment in de bus terminal van Teheran (Iran). Het had nog wel wat voeten in aarde om hier te mogen overnachten. Waarschijnlijk zijn ze toch ergens bang voor een aanslag, want we moeten ons morgenochtend om 06.30 uur melden voor vertrek.

Eerder al hebben we geschreven over de voorbereidingen van ons overland avontuur naar Australië, maar op zondag 1 september was het dan eindelijk zover. Een lekke brandstoftank gooide bijna roet in het eten, maar gelukkig was dit op tijd verholpen. Het afscheid met familie en vrienden was niet makkelijk. Tot aan de Nederlandse grens bleven de tranen zo nu en dan komen bij het besef dat we onze naasten toch wel een erg lange tijd moesten gaan missen.

Na ons vertrek eerst nog even langs oma, die zich afvroeg hoe het stond met de status van onze inzamelingsactie voor de 4x4 ambulance die we gaan aanschaffen voor de Campus Challenge in India. Op dat moment waren we er bijna, op € 200 na. Bij ons vertrek is het oma geweest die de € 7.000 compleet maakte voor stichting Friends Indeed!

In München hadden we een afspraak met de ADAC, de Duitse ANWB, voor het ophalen van het Carnet de Passage. Dit document heb je nodig als je met eigen

vervoer buiten Europa wilt reizen. Na München zijn we doorgereden naar Oostenrijk, waar we via het 3-landen punt in Nauders zijn doorgereden naar Italië. Omdat we erg graag een kijkje wilden nemen in Venetië zijn we via Verona die kant opgereisd.

Het beginnen van onze wereldreis via Europa voelde als een normale vakantie. Pas toen we de Land Rover de ferryboot (Brindisi, Italië - Igoumenitsa, Griekenland) reden begon het besef van de wereldreis te komen.

Ook in Griekenland ging de daktent iedere avond netjes open en waren er genoeg campings om lekker (soms luxe) te kamperen. Nadeel is wel dat het reizen in Europa, mede door de hoge dieselprijzen, erg duur is.

Het echte avontuur begon voor ons gevoel dan ook in Turkije. Het begon bij het passeren van de grens bij Ipsala. Misschien omdat het Ramadan was, waren de douanebeambten niet erg te genieten. We werden van het ene loket naar het andere gestuurd en weer terug om alle stempels te bemachtigen. Toen dit voor elkaar was, konden we Turkije in. Best even schrikken, want er is een erg groot verschil in welvaart tussen Griekenland en het grensgebied van Turkije. We zijn snel doorgereden naar Istanbul waar we midden in het centrum hebben gebivakkeerd op een "Otopark". 's Avonds mochten we mee-eten met de mensen van de parking. Het was Ramadan en daardoor een extra leuke ervaring.

Ook de visa jacht begon in Istanbul. Omdat we een tijdje in Europa, Turkije en Iran wilden verblijven had het geen zin om deze al in Nederland aan te vragen. Het is op zich al een hele ervaring op met eigen vervoer door Istanbul te crossen op zoek naar de ambassade van Pakistan en India. Straatnamen staan vrijwel niet aangegeven en soms leek het alsof wij de stad beter kenden dan de lokale bewoners. Door de lange wachttijden vanwege het Suikerfeest adviseerden ze ons om deze in Iran aan te vragen, fijn...

Al in Griekenland hadden we de zekeringen van het dimlicht een keer vervangen, maar eenmaal in Turkije bleek het dimlicht het weer niet te doen, dus op zoek naar een plek om dit te laten repareren. Via internet hadden we gezien dat er een grote Land Rover dealer zat in Istanbul. Ondanks dat ze geen Defender "doen" leek ons dit de beste plek om er naar te laten kijken. Om 15.00 uur kwamen we aan bij de dealer en je zou verwachten dat je de volgende dag terug mag komen als je geluk hebt, maar niets was minder waar. De halve garage liep uit om een kijkje te komen nemen naar onze Land Rover en al snel was de voorman druk bezig om het probleem te verhelpen. Het bleek dat het probleem in de licht schakelaar zat (die ze uiteraard niet hadden liggen), dus begonnen ze met het maken van een bypass. Al snel was het 17.00 uur en liep de garage leeg. Ze waren nog niet klaar, maar we werden al snel uitgenodigd voor een overnachting. Dus een paar minuten later bevonden we ons met onze nieuwe vriend in de drukke avondspits op weg naar de andere kant van Istanbul. Onze eerste ontmoeting met een jong Turks stel. Na een hele gezellige avond en een nacht in een echt bed, vertrokken we de volgende ochtend met de shuttlebus richting Borusan Otomotive. Na een paar uurtjes was de noodoplossing klaar en konden we onze weg vervolgen. ▶

We hebben ervoor gekozen om via Noord-Turkije richting Iran te rijden, omdat dit minder toeristisch is en er een paar bezienswaardigheden waren die ons erg aanspraken. Zo kwamen we terecht in Amasra. Hier kwamen we een Turks stel tegen in een Defender 110 pick-up. Die avond hebben ze ons een camping gewezen en de volgende dagen zijn we samen doorgereden richting Trabzon. We zijn nu helemaal op de hoogte van de Land Rover club in Turkije en het schijnt dat je rondom Istanbul erg goed off-road kunt rijden. Misschien leuk voor op de terugweg!

Na ons afscheid zijn we doorgereden naar Rize. In de drukke hoofdstraat van Rize moesten we even bij de bank zijn. Dubbel geparkeerd, want plek was er niet. Dus terwijl Jennifer bij de bank was zat ik (Don) te wachten in de auto. De gebruikelijke nieuwsgierige blikken en toen kwam Mustafa, een 50-jarige zakenman in 3-delig grijs. Hij sprak geen woord Engels, maar er moest thee gedronken worden. Even later zaten we met zijn drieën in de LaRo om de stad vanaf de berg te bekijken. We hebben de indeling zo gemaakt, dat het redelijk eenvoudig is om een derde zitplaats te creëren en dit blijkt erg handig.

Op de weg terug moesten we even bij hem thuis langs en al snel zaten we weer aan de thee en baklava. Die avond mochten we niet weg en na een heerlijk diner en wat TV (1500 kanalen via de satelliet, maar geen Nederlandse zender) zijn we gaan slapen. Het valt op dat de mensen in Turkije zo ontzettend gastvrij zijn. Hier kunnen we in Nederland nog wat van leren. Natuurlijk mochten we niet zomaar vertrekken en na een uitgebreid ontbijt zijn we verder landinwaarts gereisd.

In Artvin hebben we op het politiebureau overnacht en erg leuke gesprekken gehad met de hoofdofficier en zijn mannen en daarna zijn we op een heuse camping terechtgekomen in Yusufeli. In Erzurum hebben we op 2200 meter hoogte een ski-resort bezocht. Omdat hier wat luxe hotels waren leek ons dit een goede plek om te overnachten. Bij het gebrek aan campings zoeken we vaak een hotel op waar we op de parkeerplaats kunnen overnachten. We kunnen dan vaak van de faciliteiten van het hotel gebruik maken en met een beetje mazzel is er wireless internet. Zo ook in Erzurum, waar we na een praatje met de manager zelfs gratis gebruik mochten maken van de fitness en het zwembad!

In Erciş, een plaatsje ten noorden van het meer Van, werden we al snel uitgenodigd door het personeel van de Staatsbank van Turkije om met hen mee te gaan voor het avondeten. Diezelfde avond sliepen we niet in de LaRo, maar in het 2-persoonsbed van een bankmedewerker. Het bleek dat al het personeel boven de bank woonde, dus geheel onverwacht weer een bijzondere avond.

Vanuit Erciş zijn we, op aanraden van Sjef en Saskia van Drive4care, gaan kijken bij Nemrut. Dit is een krater waar je met je auto in kunt rijden. Een erg mooie ervaring. Helaas was de hotspring niet "hot" genoeg en dus niet kunnen badderen, maar de ervaring was het meer dan waard.

Via het plaatsje Van, waar we 2 nachten bij onze "vrienden" op het tankstation hebben gebivakkeerd, zijn we doorgereden naar Doğubayazit. Een plaatsje 40 kilometer voor de grens met Iran. Hier bevind zich Lalezar camping, vrij vertaald Tulp camping. Deze camping wordt (mede) gerund door een Nederlandse eigenaar en dat is terug te vinden in de details die voor ons zo vanzelfsprekend zijn voor een camping. Een erg fijne plek om ons voor te bereiden voor Iran. Alle tijdschriften met iets teveel bloot liggen nu op de camping en diezelfde avond hebben we de resterende wijn soldaat gemaakt met het personeel.

De grensovergang met Iran ging nog best soepel. Eerst moet de Turkse politie er op toe zien dat je het land (samen met voertuig) het land uit bent. Het hek aan de Turkse kant gaat dan open en dan is het wachten op het hek aan de Iraanse kant. Dit deed iets langer op zich wachten. We hebben het vermoeden dat ze net even zaten te lunchen. Na een klein half uurtje ging ook dit hek open en konden we Iran binnen. Na het in orde maken van het Carnet de Passage en het regelen van de WA-verzekering (de Groene kaart houdt op na Turkije) konden we verder.

In Tabriz kwamen we twee studenten tegen die ons een onvergetelijke tijd hebben bezorgd. We zijn mee geweest naar hun universiteit om een college bij te wonen (in het Farsi) en iedere ochtend stonden ze naast onze auto met ontbijt. Ook zijn we thuis geweest bij de familie. De woonkamer kent geen meubels en ligt er alleen tapijt met speciale kussens tegen de muur om tegen aan te leunen. Ook hier mochten we thee en eten absoluut niet weigeren. Een erg leuke ervaring om bij een Iraanse familie te verblijven.

Helaas zouden we te lang moeten wachten op de trouwerij waarvoor we uitgenodigd zijn en dus zijn we doorgereden naar Teheran. Wat ze zeggen over het verkeer in Teheran is waar. Wat een gekkenhuis! Zover zijn we er zonder schade vanaf gekomen, de volgende keer is te lezen of dit nog steeds het geval is!

Op onze website **www.travelsick.nl** zijn meer belevenissen terug te lezen en uiteraard zijn er foto's te bezichtigen. ■